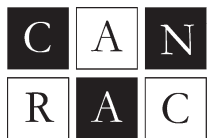




GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 365, juliol-agost del 2018





Per a les teves
vacances, tot el
que vulguis
envasat al buit.

www.canrac.com
botiga virtual

Del 6 al 26 d'agost Vacances

Mestres Villà, 101 · 93 555 16 64 el Masnou

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la
Coral Xabec; hi seràs ben rebut.
Hi tindràs lloc com a tenor o com a baix o
bé com a soprano o contralt.
Anima-t'hi i vine a provar la veu qualsevol
dimarts abans de començar l'assaig,
o sigui, una mica abans de
dos quarts de deu del vespre.

**Qui canta, els seus mals
espanta!**

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca



Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03
www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Construccions
Jiménez

Obres i reformes en general
607 947 004

Bones vacances

Correu electrònic:
jimenezconstruccions@telefonica.net

SOLIDARITAT
CONTRA LES AGRESSIONS DE L'ESTAT

transferència per Internet: <http://caixadesolidaritat.cat>

Per banc

ES78 2100 5000 5102 0017 2439

ES41 3025 0002 4514 3338 9791

Pel justificant i certificat fiscal, cal indicar: el concepte, el nom complet, el NIF i el correu electrònic.



R E S T A U R A N T

PETIT

Menús
frescos
d'estiu

CANIGÓ

MENÚS DIARIS · SERVEI A LA CARTA
MENJARS PER EMPORTAR
DILLUNS TANCAT

Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

VACANCES D'ESTIU

El local de *Gent del Masnou* romandrà tancat per vacances del 3 d'agost al 6 de setembre.

Desitgem a tothom, socis, amics i col·laboradors, un Bon Estiu!

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tu hi sortiràs guanyant i la nostra vila també

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

www.gentdelmasnou.cat
gentdelmasnou@gmail.com

Editorial

EL 365

No passeu ànsia, no estem parlant de cap article de la Constitució que pugui bloquejar l'acció cívica i cultural de Gent del Masnou; ens referim a l'exemplar 365 del Butlletí de juliol/agost que teniu a les mans. Amb paciència i constància hem arribat a la xifra de 365 butlletins –tants com dies té un any– d'ençà d'aquell primer que va veure la llum el mes de gener de 1987.

Per saber on som i cap on anem, és bo mirar endarrere i prendre consciència d'on venim i sospesar el camí recorregut, amb tots els encerts i desencerts que ens hi han acompanyat fins avui i, sobretot, cal valorar i agrair l'esforç de tota la gent que ho ha fet possible. Durant tots aquests anys hi han deixat la suor un seguit d'articulistes, cronistes, historiadors, dibuixants, correctors, anunciants, compaginadors, ensobradors, repartidors... sovint de manera anònima, vitalitzant aquesta publicació que ja forma part de la vida quotidiana del Masnou. A tots, moltíssimes gràcies i un record emotiu per a aquells que ja no són entre nosaltres.

El Butlletí, fidel a la seva tasca de servei a la col·lectivitat, a part d'informar i projectar les activitats i la dinàmica de Gent del Masnou, manté oberta una finestra d'opinió sobre els esdeveniments i batecs del nostre país, especialment en aquests moments històrics dels quals som protagonistes, tots plegats, en primera persona.

No desaprofitem l'ocasió per demanar que el continueu llegint, que envieu cartes a la *Bústia Oberta*, que el critiqueu i, si podeu, que us feu socis de Gent del Masnou per tal de garantir-ne la continuïtat. Us necessitem.

VACANCES

Arribat el mes de juliol, tenim al damunt un estiu que promet ser molt feixuc, tot i les esperades vacances que caldrà aprofitar per invertir el que ens espera de cara a la tardor. Si podem, sortim a fer un volt, llegim, prenem el sol, passem sota la lluna, anem al cinema a la fresca, fem esport amb moderació, fem el mandra tant com puguem i retrobem-nos amb la família i els amics..., mentre restem expectants per veure com es mouen les fitxes entre el nous executius de l'Estat i de la Generalitat, amb tot el feix de deures i greuges pendants damunt la taula.

Malauradament, la fam i la misèria no fan vacances i ben segur que seguirem contemplant astorats l'allau de persones que es llancen al mar, desesperats, cercant aixopluc i una mica de solidaritat a l'altra riba, la nostra, mentre els desconcertats europeus no reaccionem com fora d'esperar. Com diu la vella cançó de Dylan: *...fins quan seguirà l'home girant el cap, per tal de no veure-hi clar?* Bon estiu.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	9
BESTIARI POLÍTIC Joan Camps	10
VIVÈNCIES Pep Parés	11
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray	12
SOM Oriol Lugo	14
LA PUNTA DE LA LLENGUA (98) Esteve Pujol	14
PARLEM DE LLIBRES Ramon Asensio Cardell	15
CRÒNIQUES Esteve Pujol	14
ARRAN DE SÒL Pladebuit	16
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany.....	17
HISTÒRIA IMPRESCINDIBLE Jaume Clotet i Lluís Valls	18
VAGA A BRASIL Joan Maresma Duran	20
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray	21
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	21
GENT DEL MASNOU INFORMA	22
IN MEMÒRIAM Francesc Vicens i Giralt. Joan Muray.....	22

LA PASTISSERIA FRESCA DE L'ESTIU



Pastisseria

miquel

Pere Grau, 59 93 555 06 61 el Masnou

david

Venda
Online

pastisser

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

MMACE02

(Millor Mestre Artesà

Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze

MMAPE03

(Millor Mestre Artesà

Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Pastisser



PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Pastisseria Degustació Granja



Matalí

Des de 1866

Prat de la Riba, 4 · 93 555 04 60

El Masnou

Amb tota la garantia de les
pastisseries del Masnou

MARISA VILA
 Perruqueria Mixta

Jaume I, 2 · 93 555 96 52
 el Masnou
NO TANQUEM AL MIGDIA
 Hores convingudes

TAPES - MONTADITOS - TAPES - MONTADITOS - TAPES - MONTADITOS

MENUS AL MIGDIA - MENUS AL MIGDIA- MENUS AL MIGDIA-

ESMORZARS - ESMORZARS - ESMORZARS - ESMORZARS - ESMORZARS

cançons

Menú
De dilluns a
divendres
8,90€

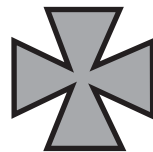
Av. Joan XXIII, 110
El Masnou
93 555 93 02
Obert fins a les 24h

TAPES



www.rclemente.net

rclemente@rclemente.net



FARMACÉUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà

-- Juliol 2018 --

1	diumenge	Riera
2	dilluns	Viamar
3	dimarts	Dominguez
4	dimecres	Aymar
5	dijous	Ocata
6	divendres	Riera
7	dissabte	Fàbregas
8	diumenge	Fàbregas
9	dilluns	Dominguez
10	dimarts	Aymar
11	dimecres	Ocata
12	dijous	Riera
13	divendres	Fàbregas
14	dissabte	Viamar
15	diumenge	Viamar
16	dilluns	Aymar
17	dimarts	Ocata
18	dimecres	Riera
19	dijous	Fàbregas
20	divendres	Viamar
21	dissabte	Dominguez
22	diumenge	Dominguez
23	dilluns	Ocata
24	dimarts	Aymar
25	dimecres	Fàbregas
26	dijous	Viamar
27	divendres	Dominguez
28	dissabte	Aymar

pLe dE RIUre

29	diumenge	Aymar
30	dilluns	Viamar
31	dimarts	Dominguez

Farmàcia Aymar

Vacances del 13 al
19 d'agost

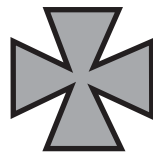
-- Agost 2018 --

1	dimecres	Aymar
2	dijous	Ocata
3	divendres	Riera
4	dissabte	Fàbregas
5	diumenge	Fàbregas
6	dilluns	Ocata
7	dimarts	Viamar
8	dimecres	Dominguez
9	dijous	Aymar
10	divendres	Fàbregas
11	dissabte	Riera
12	diumenge	Riera
13	dilluns	Viamar
14	dimarts	Fàbregas
15	dimecres	Fàbregas
16	dijous	Dominguez
17	divendres	Riera
18	dissabte	Ocata

M. de Déu
d'Agost

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14



FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.

De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà

-- Agost 2018 --

1	dimecres	Aymar
2	dijous	Ocata
3	divendres	Riera
4	dissabte	Fàbregas
5	diumenge	Fàbregas
6	dilluns	Ocata
7	dimarts	Viamar
8	dimecres	Dominguez
9	dijous	Aymar
10	divendres	Fàbregas
11	dissabte	Riera
12	diumenge	Riera
13	dilluns	Viamar
14	dimarts	Fàbregas
15	dimecres	Fàbregas
16	dijous	Dominguez
17	divendres	Riera
18	dissabte	Ocata
19	diumenge	Ocata
20	dilluns	Dominguez
21	dimarts	Aymar
22	dimecres	Ocata
23	dijous	Riera
24	divendres	Aymar
25	dissabte	Viamar
26	diumenge	Viamar
27	dilluns	Aymar
28	dimarts	Dominguez

M. de Déu
d'agost

29	dimecres	Riera
30	dijous	Ocata
31	divendres	Viamar

Farmàcia Fàbregas

Vacances del 20 d'agost
al 2 de setembre

-- Setembre 2018 --

1	dissabte	Dominguez
2	diumenge	Dominguez
3	dilluns	Ocata
4	dimarts	Riera
5	dimecres	Fàbregas
6	dijous	Viamar
7	divendres	Dominguez
8	dissabte	Aymar
9	diumenge	Aymar
10	dilluns	Ocata
11	dimarts	Ocata
12	dimecres	Viamar
13	dijous	Aymar
14	divendres	Fàbregas
15	dissabte	Riera
16	diumenge	Riera
17	dilluns	Aymar
18	dimarts	Fàbregas

11 de Setembre

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14



Nou Petit Café

*Un ambient selecte en un espai acollidor.
Vine a tastar la cuina de caps de setmana*

Plaça d'Ocata, 5 · 93 540 08 66 el Masnou

https://www.facebook.com/petitcafe.elmasnou/?ref=aymt_homepage_panel



Finques Puig S L



Compravenda - Administració - Ass. jurídica

Mn. J. Verdaguer, 14 el Masnou

Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90

www.finquespuig.net · info@finquespuig.net



**Et fem la revisió de l'aire
condicionat del teu
vehicle totalment gratis**

Fes-ho abans de vacances

St. Miquel, 10 · 93 540 34 36 · El Masnou · www.asm.cat

h o b e r t a t

Totes les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran**, només, amb el **nom i cognoms** de l'autor. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim o inicials. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

NOUS CARRERS DE VIANANTS

Els carrers Cuba, Pere Grau i Doctor Agell ara són de vianants i s'hi pot caminar tranquil·lament. Malgrat tot, hi trobem a faltar papereres. Al carrer Doctor Agell també trobem a faltar la barana que en van treure. Aquesta barana ajudava les persones grans a pujar el desnivell i també a baixar-lo, sobretot quan plou, ja que corren el risc de caure. Els vilatans desitgem que ho tinguin en compte i ens ho solucionin.

M.Valldeperas Roig

CARRER OBLIDAT

Benvolgut President, Soc veí del Masnou Alt i d'un carrer oblidat pel Govern municipal. Amb els anys, veus com nombroses obres de reforma de les

voreres i del seu disseny se succeeixen a tota la Vila; en ocasions, un mateix tram de via és reformat al cap de menys de dos anys de la seva rehabilitació. Però el carrer Frederic Mompou, entre Pau Casals i el nou carrer Torrent de Vallmora, presenta un estat deplorable: escocells rebentats i amb males herbes envoltant els troncs d'un malaltís i descuidat arbrat, amb els panots aixecats per les arrels; manca total de la mínima senyalització de limitació de velocitat, després d'haver estat obert al trànsit general; i l'excessiva floració dels pollancres de Pau Casals, que embruten el terra i agreugen al·lèrgies. Tot això, després de 30 anys sense cap acció per part de l'Ajuntament. L'estat de la vorera pot fer que infants, avis i gent adulta cai-

guin amb facilitat.

Si els veïns d'aquest carrer (que han presentat una darrera instància E-2018/006353 el 4/6/2018 amb 44 signatures) paguem tots els impostos, ¿per què ens tracta així l'Administració? I es dona la trista circumstància que, tot i haver presentat un gran nombre d'instàncies, a títol personal, per part de diferents veïns, la resposta del regidor de Mobilitat i Via Pública, sistemàticament, ha estat sempre la mateixa, menystenint les peticions individuals. Amb la particularitat que ens invita a contactar amb ell via telefònica, i quan li truques et demanen el número del teu telèfon perquè "ell és en una reunió". No respon mai la trucada. Almenys dels veïns del carrer Frederic Mompou.

Àngel Zamora Garcia

CONTRA ELS JUTGES PERVERSOS

Això dels mals jutges ja ve de lluny. Fa entorn de tres mil anys que hi havia israelites indignats contra els jutges inicis a qui fustigaven amb paraules com ara:

¿No és cert que, si parreu, calla la justícia? Vosaltres, ho-

mes, judiqueu amb raó? Conscientment cometeu injustícies a la terra, la vostra violència fa pes a la balança". (S 58,1-2) Déu s'aixeca en l'assemblea divina i judica els qui la formen: "Fins quan jutjareu contra justícia afavorint la causa dels culpables? Defenseu els febles i els orfes, feu justícia als pobres i als desvalguts! Allibereu els indigents i els febles, arrenqueu-los de les mans dels injustos". Però ells no tenen seny ni enteniment, caminen a les fosques; fins els fonaments de la terra se somouen! "Doncs jo declaro: Ni que sigueu déus, ni que sigueu tots fills de l'Altíssim, com qualsevol home moriu, caureu com han caigut tants governants" Alça't, Déu meu, a judicar la terra. (S 82,1-8a) Com reclama justícia l'hebreu oprimit contra els jutges injustos! Fins i tot els anomena déus pel gran poder que tenen sobre la vida i la mort, sobre la llibertat i l'empresonament. I fa prop de dos mil anys un tal Jesús, també israelita, parlava d'un jutge injust —així l'anomena— que amargava la vida a una pobre vídua (Lc 18,1-8). Ja ho veieu, això de la injustícia d'alguns jutges ve de molt lluny.

Esteve Pujol i Pons

Libertat!

PRESONS POLITIQUES

Les paraules no es poden tancar dins d'una gàbia. Volen soles.

Montserrat Roig

assemblea

Jordi Sànchez Centro Penitenciario Madrid V - Módulo 8 Ctra. M-609, km 3,5 28791 Soto del Real, (Madrid)	Joaquim Forn Centro Penitenciario Madrid VII - Módulo 7 Ctra. M-241, km 5,750 28595 Estremera, (Madrid)	Jordi Turull Centro Penitenciario Madrid VII - Módulo 4 Ctra. M-241, km 5,750 28595 Estremera, (Madrid)
Jordi Cuixart Centro Penitenciario Madrid V - Módulo 4 Ctra. M-609, km 3,5 28791 Soto del Real, (Madrid)	Raül Romeva Centro Penitenciario Madrid VII - Módulo 3 Ctra. M-241, km 5,750 28595 Estremera, (Madrid)	Carme Forcadell Centro Penitenciario Madrid I - Mujeres - Módulo B2 Carretera de Alcalá - Meco, km 4,5 28805 Alcalá de Henares
Oriol Junqueras Centro Penitenciario Madrid VII - Módulo 7 Ctra. M-241, km 5,750 28595 Estremera, (Madrid)	Josep Rull Centro Penitenciario Madrid VII - Módulo 3 Ctra. M-241, km 5,750 28595 Estremera, (Madrid)	Dolors Bassa Centro Penitenciario Madrid I - Mujeres - Módulo B2 Carretera de Alcalá - Meco, km 4,5 28805 Alcalá de Henares

Democràcia!

#oRepública o República

Carles Puigdemont **Toni Comín** **Clara Ponsati** **Lluís Puig**
Meritxell Serret

Escriu al Govern legítim!

Govern legítim de Catalunya
Nom Cognom
 BP - 33
 1160 Brussel / Bruxelles
 Bèlgica

BESTIARI POLÍTIC

Joan Camps i Ortiz

Fer experiments amb gasosa és una expressió de la saviesa popular que malauradament no compte en l'ideari dels polítics que ens han governat fins ara. Si el projecte Castor s'hagués testejat *in vitro*, enlloc d'avaluar la proposta *in situ* davant Vinarós influenciada per la corporació Escal UGS participada per l'insigne Florentino E. Pérez Rodríguez, aconseguidor dels negocis que es couen a la llotja del Real Madrid, que ell presideix, el Mediterrani seria més net, l'erari públic disposaria encara dels 1.350 milions d'euros indemnitzats i els consumidors de gas natural ens estalviariem els 4.730 milions d'euros que haurem de pagar d'aquesta vergonyosa obra pública del desgovern Zapatero. En la mateixa política d'inversions avalades per l'Estat, també el PP de Rajoy ha malbaratat 60.000 milions d'euros públics per al rescat bancari, més els 5.200 milions d'euros rescatant les autopistes cedides al sector privat que han fet fallida.

Els vasos comunicants tan evidents de la corrupció amb l'obra pública fan ridícul parlar de presumpta prevaricació quan el malbaratament de les inversions multimilionàries han causat escandalosa alarma i ruïna social. Una estafa que la crítica mediàtica ha assenyalat tímidament amb les riotes tolerants dels ninotaires dels diaris, els acudits radiofònics i les astracanades televisives a l'estil Polònia que, en lloc de fer-nos riure, ens haurien d'enutjar. L'obra pública no ha prioritzat mai el bé comú, sempre ha estat un pretext per enriquir segments corruptors del poder fàctic. No oblidem les inversions en AVE i aeroports innecessaris perpetuats en estructures insostenibles i que han incrementat temeràriament el deute públic, que només permet assumir els interessos de les obligacions i préstecs a retornar. Però cal comptar també la perla dels despropòsits econòmics que lidera el submarí S-80 aprovat al 2003 pel govern Aznar, dintre d'un pressupost inicial de 4.200



milions d'euros, on el Ministeri de Defensa, obcecat a carregar-lo de ferralla de farciment, va ignorar el principi d'Arquimedes i, en lloc de fer una maqueta i testear-lo en una banyera, van gosar fabricar-lo a l'engròs i pesava més que el volum de l'aigua que desocupava. O sigui que el submarí S-80, d'haver-se varat a la mar, s'hauria enfonsat sense remei i sense autonomia per retornar a la superfície. Enmig de les precarietats en habitatge, serveis socials, sanitat i ensenyament públic, ens haurien d'explicar: per quins set sous han dilapidat quatre mil milionades d'euros en quatre submarins fets a la babalà i que a la data del lliurament, al 2020, seran quatre andròmines obsoletes a un cost de manteniment incalculable.

Enmig de tanta merda escampada amb la connivència de les més altes institucions de l'estat, no és estrany el miratge il·lusionant que ha generat la moció de censura liderada per Pedro Sánchez, que ha exiliat Rajoy a Santa Pola i ha deixat la majoria dels quadres del Partit Popular al caire d'un atac de nervis tement que es quedaran sense cadira i sense ofici ni benefici. Ningú no hauria pronosticat que els barons del PSOE, que van putejar tant com van poder Pedro Sánchez per eliminar-lo del mapa polític, ara en són fidels seguidors, tots disposats a pair-lo sense ganes, llevat que ja estiguin maquinant una nova conspiració per descavalcar-lo del tot. Pedro Sánchez,

que tant soroll mediàtic ha generat, pel que fa als valors que cal suposar-li a un president de govern resulta que és un perfecte desconegut. Si va sobreviure a l'extorsió de l'Executiva Federal del PSOE que el volia fulminar, fou sobretot per haver escenificat un victisme de claudicació en ser defenestrat i en recuperar la presidència del partit guanyant amb mèrit les forçades primàries; no ha mostrat cap gest d'autoritat, ja que ha estat submis i callat sense desinfectar el PSOE de tots aquells que l'havien traït i humiliat. Ara Pedro Sánchez té l'oportunitat de mostrar qui és!; molt serà que duri cent dies a la Moncloa sense haver d'encairar alguna crisi insuperable. Dubtes raonables, com no els hem de tenir? No hi ha un partit que s'assembli més al PP que el PSOE, campions en el pòdium de la corrupció, socis en l'aplicació del 155 i amb el dilema d'haver de guanyar les eleccions generals forçant l'animadversió dels espanyols contra la catalanitat. Paradoxalment, Pedro Sánchez és qui millor pot entendre per què la majoria de catalans ens sentim maltractats, ja que ell ha viscut durant uns quants mesos un calvari similar al 155 en pròpia carn. Avui és president del govern vigilat pels barons que té enquistats en el partit i, si no s'està quiet, ja sap el pa que s'hi dona, qui es belluga en el PSOE, com deia Alfonso Guerra, no surt a la foto. Ésser un covard o un valent, vet aquí el seu dilema!

La comunicació personal i la tecnologia

Les tecnologies han canviat molt la manera de relacionar-nos. Encara recordo les cartes que els meus pares escriven a la família. Començaven amb les frases de rigor: "Querido hermano, espero que estés bien de salud como nosotros, a Dios gracias (ADG)..." I al final: "Se despidió de ti tu hermana, ésta que lo es..." I la firma.

Trucar per telèfon també era un fet important. Parlo de la majoria de gent amb pocs recursos com a casa meva. Havies d'anar a la central telefònica i demanar conferència. Abans, però, tenies d'haver avisat a qui trucaves, que ho faries a tal hora —de vegades amb un telegrama— perquè ell estigués també a la central telefònica del seu poble a la mateixa hora. Molt sovint, era la responsable de la centralleta qui venia a dir-t'ho personalment. I sempre trucaves per transmetre notícies importants o necessàries. La cosa va canviar amb la proliferació dels telèfons fixos de casa. Les cartes van anar desapareixent i semblava que l'escriptura —per a les relacions personals— ja havia passat a millor vida.

Recordo, encara, com molts actors i actrius de teatre havien d'estar-se molt per casa per poder aprofitar aquella trucada beneïda del director que t'oferia un paper. Era estar pendent del telèfon i/o deambular per tots els saraus, festes i estrenes per veure si algun t'escollia.

Però la revolució va venir amb els contestadors automàtics on podies deixar missatges. A partir d'aquí podies sortir de casa bo i sabent que la trucada important, si ho era, quedaria enregistrada i tu hi podries respondre. La massificació dels telèfons mòbils va continuar mantenint la paraula com a eina bàsica per comunicar-nos.

L'aparició dels Smart phones, o telèfons intel·ligents, amb totes les seves aplicacions, ens ha fet tornar a l'escriptura via twitter, whatsapp, messenger, instagram, telegram, drive, correus electrònics... Tot ens porta a textos curts, rà-



pids, sovint gens pensats, que omplen aquesta parafernàlia d'aplicacions.

La relació amb amics i familiars també se'n ressent d'aquesta varietat de comunicacions i, quan et passa alguna cosa important i se n'assabenten, veus que cadascú respon a la seva manera. Els amics de molts anys, després d'una ràpida trucada, no tardaran gaire a venir-te a veure si els és factible. Compartiràs amb ells la visita, esmorzars, xerrades, bons desitjos... Després n'hi ha d'altres que et trucaran per intercanviar informació sobre el teu estat, vaja, per saber de primera mà com et trobes.

I, per últim, hi trobarem els amics que usen les xarxes socials quasi de forma exclusiva. Els whatsapps s'emporten el premi. Uns pregunten com estàs i, amb la resposta teva i la dels

altres de la llista, s'organitza un sarau d'allò més enrevessat i divertit. A part que un mateix missatge es pot transmetre a grups de dues o de desenes de persones.

Amb tot plegat, la informació personal i social s'acumula i anem picant d'aquí i d'allà sense gaire possibilitat d'anàlisi ni de síntesi.

Cada època té els seus trets especials, i la nostra ens ofereix un bombardeig esfereïdor de notícies que ens poden incapacitar per discernir el que passa des d'una certa perspectiva global. Tots opinem de tantes coses!

Cada dia és més freqüent la imatge d'una família reunida a l'entorn d'una taula on tothom mira la pantalla del seu propi telèfon, d'aquest aparell imprescindible que ens comunica i ens aïlla alhora. Vet aquí la contradicció!





Històries de la vila

Joan Muray



Benet de Sala i de Caramany (1646-1715)

LA BENEFICÈNCIA DE CAN TEIXIDOR

Del segle XVII ençà, en un document del Cardenal Benet de Sala i de Caramany

Aquest interessant document ens demostra que aquest casal masnoví (aleshores alellenc), venia, i ve, practicant la beneficència, com a mínim, des d'aquella data, el 1700.

Primer veurem què ens diu el document, escrit en el català de l'època, del qual només faré un extracte per la seva gran dimensió. Aquests en són els trossos més significatius:

• *Sala per la gracia de Deu y de la Santa Sede Apostolica Bisbe de Barna. del Consell de Sa Magt. & Per quan los Administradors del Hospital General de la Sta. Creu de la present ciutat de Barna. ab llicensia desa Magestat...*

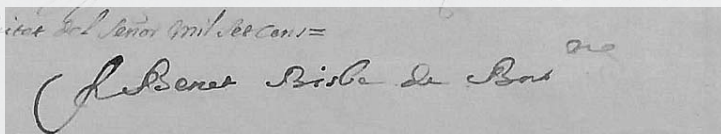
• *...per quant los Administradors del Hospital General de la Sta. Creu de la present ciutat de Barna...*

• *...han determinat para subvenir los gastos de dit Hospital fer extracció de diners... fins a Vint y dos mil Rodolins (inscrit) en lo primer full del present llibre sia ingres...*

• *...de las personas que voldran concurrer en dita extracció en dits administradors ab...son aprobacio y atnotació...*

• *...nos es estat entregat, y avem trobat contenir en si sinch mil y sinch cents numeros...*

• *...en Barna. als catorsa del mes de...any de la Nativitat del Señor Mil setcents.*



Document de Can Teixidor sobre beneficència a l'Hospital de la Santa Creu, signat per Benet de Sala a bisbe de Barcelona.

És molt difícil transcriure un document d'aquell temps, ja que, a més d'estar en català arcaic, cada escriptent usava l'escriptura que li semblava més adient, i es troben en un mateix document dues paraules iguals, però escrites de diferent forma. No hi havia una normativa com tenim ara. Al final, el document porta la signatura de:

• *Fr. Benet, Bisbe de Barna.* (i referendat per)

• *Franc. Vila... escriptent de la Curia dels oficials Ecclesiastichs de Barna.*

• *i segellat amb escut* ((que no es pot veure, està borrós)

Quant al mot rodolí, referit a moneda, no se n'ha pogut saber exactament a quina quantitat es refereix. Ja que l'únic que he trobat és que rodolí era un sistema d'elecció, que consistia a posar el nom d'un candidat en un trosset de paper o pergami, i que, junt amb la resta, era posat dins un bací o bossa, de la qual hom en treia un, que

era el guanyador.

En el cas que ens ocupa, no podem, doncs, saber exactament la quantitat a què es refereix quan diu que eren 22.000 rodolins. Es devia referir a una quantitat en concret, però que seria extreta, potser, també d'un bací o bossa. El fet, però, és la beneficència que feia la Casa de Teixidor a l'Hospital de la Santa Creu.

Ara, després de veure el document, vegem qui eren els protagonistes, poc coneguts, per no dir gens. El nom del cardenal Benet de Sala segueix sent, tres-cents tres anys després de la seva mort, pràcticament ignorat. Quant a Jaume Francesc de Teixidor, tot i tenir també càrrecs importants, sempre ha estat eclipsat per la figura del seu pare, Jaume de Teixidor. Vegem qui eren:

BENET DE SALA I DE CARAMANY

Neix a Girona el 16 d'abril de 1646, i mor a Roma, a l'exili, el 2 de juliol de 1715.

Va ostentar diversos càrrecs dins l'Església Catòlica, com:

- Abat de Montserrat. De 1682 a 1684.
- Abat de Sant Pau del Camp i de Sant Pere de la Portella. De 1684 a 1693.
- Abat de Gerri de la Sal. De 1691 a 1699.
- Abat de Ripoll. De 1696 a 1697.
- Bisbe de Barcelona. De 1698 a 1715
- Cardenal. De 1713 a 1715.



Vista de Can Teixidor.

Tots aquests càrrecs no li serviren de res per no haver de patir les malvestats d'una guerra, la Guerra de Successió (1701-1714), i la inquiria d'un rei, Felip V de Castella, IV de Catalunya-Aragó.

Va patir persecució, presó i exili pel gravíssim càrrec de «desafecto a la Corona». Fet presoner i confinat als castells francesos de Saint-Jean-Pied-de-Port, Baiona i Bordeus d'on sortiria per intercessió del Papa Climent XI per anar a la ciutat d'Avinyó, aleshores pertanyent als Estats Pontificis, on romanqué fins al 1712 sense poder sortir-ne. Aleshores el papa el creà cardenal, i així obtingué passaport, que aquests sí que en podien tenir, i tornà a Barcelona, però només hi pogué romandre fins a l'abril de 1713. A Felip V no li agradà gens, i en un decret de 24 de març de 1713 prohibí als seus ministres i cardenals profrancesos que el reconeguessin.

El 3 de juliol de 1713 embarcava cap a Roma, d'on ja no tornaria mai més. Hi va morir el 2 de juliol de 1715 i fou enterrat a la basílica de Sant Pau Extramurs.

JAUME FRANCESC DE TEIXIDOR

No tenim dades de naixement i mort, però sí els càrrecs que va ostentar. Del 1684 al 1706 fou Receptor Reial de la Batllia General de Catalunya. El Receptor Reial de la Batllia General de Catalunya era una figura administrativa amb funcions sobre la Tresoreria Reial, i en general sobre tot el que afectava el patrimoni reial.

L'ascens de Jaume Francesc, tot i ser fill de Jaume de Teixidor, Ciutadà Honrat de Barcelona i Conseller Quart del Consell de Cent de Barcelona, va ser un ascens important per la seva tasca com a receptor.

El 1654 era mercader, el 1688 Ciutadà Honrat i el 1706 noble, alhora que posseïa la senyoria de Pinós (comarca del Solsonès). Era també un dels membres del consell ciutadà que posseïa major nombre de certificats i, per tant, el qui havia deixat un major nombre de diners a la ciutat.

Es va casar amb Anna de Riber i Major, i d'aquest enllaç en va néixer Marianna de Teixidor i de Riber, que es casaria amb Pere de Planella,



Antic Hospital de la Santa Creu, ara Biblioteca de Catalunya i l'Institut d'Estudis Catalans.

noble moianès, dels quals descendiren els Planella, propietaris de Can Teixidor.

Un cop repassat un xic el document sobre la beneficència de Can Teixidor vers l'Hospital de la Santa Creu, i que se-gueix fins als nostres dies, quatre



Retrat de l'arxiduc Carles d'Àustria, rei Carles III, i després emperador Carles VI

segles després; ara, però, amb l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau, nom que rebé l'antic de la Santa Creu en traslladar-se a l'emplaçament actual.

També després de fer un repàs dels protagonistes, només em resta dir que pocs casals i institucions poden presumir d'un període tan llarg de tracte constant de fer el bé.

Fons consultats

- Arxiu Biblioteca Comte de Llar (Can Teixidor)
- Arxiu Biblioteca Joan Muray (El Masnou)
- Article de Jaume Armengol
- Catalunya Cristiana. 9/10/2011. Gent de casa. Joan Pallarès-Personat. Historiador
- Catalunya Cristiana. 8/9/2013. L'Església en la Guerra de Successió. El calvari del cardenal Benet de Sala. J. M. Martí Bonet. Delegat de Patrimoni de l'arquebisbat de Barcelona.
- Catalunya durant la Guerra de Successió. Ara Llibre, S.L. Badalona 2006
- Església Arxidiocesana de Barcelona. 7/6/2017
- Publicacions Martí i Bonet: EL CARDENAL SALA. Història d'una tragèdia



Retrat del rei Felip V de Castella, IV de Catalunya-Aragó, tal com es penja a moltes de les cases catalanes amb represàlia a les injustícies practicades pels seus seguidors durant segles.

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Oriol Lugo Real

Psicòleg & Coach Executiu i PersonalExpert en Teràpies Neurocientífiques
www.oriolugoreal.com / <http://owlinstitutpsicologic.com/>

Ets un termòmetre o un termòstat?

Quina pregunta més insòlita per a una secció de Psicologia o de Creixement Personal... Però, i si es tractés d'una metàfora?

Abans de passar pàgina t'explicaré el significat de cada element i així podràs decidir amb quin objecte t'identifiques més.

Quan ens referim a un termòmetre volem dir: aquell perfil de persones que es deixen portar pels esdeveniments del seu voltant. Per exemple, són a la cua del supermercat i la filera no avança i llavors s'enfaden; comencen a caure quatre gotes i se senten tristos o tristes; o la gent del seu entorn està nerviosa i ells o elles també acaben per perdre els nervis. Igual que un termòmetre, es deixen portar per les circumstàncies o influències del seu ambient. Un termòmetre canvia en funció de quina és la temperatura on s'ubica. I quina diferència trobem amb un termòstat?



Aquest perfil de persones són les que, tot i els successos, no es deixen influenciar. S'esforcen per tal de transformar els seus estats d'ànim. Treballen per canviar les seves relacions o fins i tot decideixen moure's, si fa falta, per ubicar-se en un altre entorn més positiu. En el cas d'un termòstat, tu pots regular-lo i programar-lo per tal que l'habitació o la sala s'ajusti al nivell de fred o de calor que tu prefereixis. Tant se val que a fora plougui, nevi o faci una calor extrema. Tu sempre pots regular la temperatura ideal a cada moment. Així com en el nostre medi hi ha can-

vis climatològics, a les persones els passen situacions que poden influir en les seves emocions. L'important és que cadascú aprengui que és possible canviar els seus estats d'ànim a voluntat.

Tothom pot adaptar la temperatura a la qual vol trobar-se en tot moment. Algunes maneres per transformar els nostres estats d'ànim de forma ràpida i senzilla són: posar música animada, trucar a un amic o amiga, meditar, fer esport, sortir a passejar, passar temps en un entorn natural o amb animals, veure un programa de televisió o llegir un llibre interessant...

No és el fet que no puguem autoregular els nostres sentiments, sinó que no tinguem la consciència que és possible.

A vegades pensem que, quan estem tristos o tristes, enfadats o enfadades o amb nervis, és molt difícil de trobar-nos millor.

Ara per un moment imagina't que et truca el teu millor amic o la millor amiga i et convida a prendre alguna cosa, en el bar o terrassa sona una música alegre, i després aneu al cinema a veure una comèdia, al sortir feu un bon sopar i finalment torneu a casa xerrant animadament.

Com creus que et sentiries?

Potser estàs pensant: "això no passarà perquè el meu amic o amiga no em trucarà". Però i si fossis tu qui li truqués?

Tu decideixes si vols ser un termòmetre o un termòstat.

La punta de la llengua (98)

Esteve Pujol i Pons

S'ha posat de moda de fer servir el mot **tipus** –que trobem al diccionari, certament– en comptes del nostre genuí **mena**, que ha quedat marginat oralment i gràficament. Quina llàstima! Sentim i llegim, per exemple, *tot tipus de plantes*, i fa pocs anys hauríem dit **tota mena de plantes**; *casos de tots tipus*, i fa pocs anys hauríem dit **casos de tota mena**; *qualsevol tipus de llibre*, i fa pocs anys hauríem dit **qualsevol mena de llibre**; *no m'agraden els papers d'aquest tipus*, i fa pocs anys hauríem dit **no m'agraden els papers d'aquesta mena**... i així fins a l'infinit d'exemples.

Si ens fixem en el nostre diccionari, hi trobem: **mena 2 1** classe a què pertany una persona o una cosa per la seva manera d'ésser en comparació amb les de naturalesa anàloga. **Quina mena de gent són? És una mena**

d'home que mai no sabràs com fer-lo content. Una mena de bolets no gens gustosos. No sóc de mena menjador.

Si llegim el que diu a **tipus**, de les cinc definicions que hi trobem –i les dotze definicions i subdefinicions–, la més aproximada diu: **3 1** Forma general, pla d'estructura, conjunt de propietats principals, comuns a un cert nombre d'individus. Com veieu, no encaixa pas gaire amb el que volem expressar amb el **nostre tipus**. També hi trobem **tipus** com a sinònim de **prototipus** o **prototip**: **5 1** individu, grup, etc., que és l'exemplificació més perfecta d'una espècie, d'un gènere... o sigui, tot el contrari del que volem dir!

Que no ens faci, doncs, cap **mena** de mandra de dir i escriure **mena** quan calgui.

Parlem de llibres

Ramon Asensio i Cardell

REPÚBLICA DE MARINS.

De Joan Muray

El passat 8 de juny, divendres, a les 7 de la tarda, tingué lloc a l'Ajuntament del Masnou la presentació del llibre *REPÚBLICA DE MARINS. La vida dels capitans del Masnou del vuit-cents*, de l'historiador Joan Muray. Després d'unes breus paraules de l'alcalde, Jaume Oliveras, l'autor del llibre passà a resumir-nos la història d'aquells marins. Va ser molt interessant. L'acte va acabar amb uns precis i preguntes molt ben contestades per l'autor.

Mai, al meu temps escolar i al carrer, no havia sentit a parlar dels capitans del Masnou fins que es va fundar el Museu (on ara hi ha l'Arxiu Històric Municipal). És amb Lluís Galera, un dels fundadors, que per primera vegada m'assabento de l'existència d'uns 800 capitans, 400 vaixells, 4 drassanes i dues escoles de nàutica.

De petit, recordo que algunes vegades un gran vaixell s'apropava a la platja, fent una sèrie de ziga-zagues, saltejant els sorrells i les roques del mar, a l'altura de la Plaça (el mercat vell) i tocava la sirena. Això provocava que la gent de la Plaça sortís al carrer amb mocadors a saludar amb alegria



la persona que comandava la nau. Anys més tard, també recordo que jo venia de pescar amb la meva canyeta, i un senyor que estava assegut a fora del Casino em va cridar i em digué que li ensenyés aquells peixets que havia pescat. Em va dir el nom de cada un d'ells. Passaren els anys i vaig descobrir que aquell senyor era un dels últims capitans de la marina mercant, de nom Agustí Gibernau.

És amb Joan Muray que m'assabento de la importància del comerç de les taronges al Masnou, documentat l'any 1771; que el 1863 hi hagué una de les millors collites: 5 milions d'unitats; i que la marina mercant del Masnou produïa uns beneficis a l'Estat superiors als que es produïen a la majoria dels ports de la península.

Palemó Anglès i Sala, des de les pàgines del butlletí de Gent del Masnou, ens ha parlat també sobre la marina

del Masnou. I Joan Muray, a través del seu llibre *REPÚBLICA DE MARINS: La vida dels capitans del Masnou del vuit-cents*, ens ha ofert un títol molt escaient en aquests moments al nostre país, precisament pels moments actuals que estem vivint.

M'agradaria que del relat d'aquest llibre se'n parlés també a les escoles. Que no succeís el que a mi em va passar: mai no me'n van parlar.



Bon estiu 2018

NOVETATS PRADELL
MARIA
PRADELL

93 540 35 76

LA LLUNA
CREPERIA
PERE GRAU, II - EL MASNOU
615 022 086
f LA LLUNA CREPERIA

Establiments del carrer Pere Grau

Pâtisserie
miquel

93 555 06 61

HI
HOTEL TORINO

93 555 23 13

Cròniques

La coral Xabec canta que canta

Esteve Pujol i Pons

Sí, van ser unes actuacions breus, però sentides.

El dia 23 de maig, dimecres, a la tarda a Can Malet hi va haver la presentació al Masnou de l'**Associació Catalana pels Drets Civils**; és una associació de les famílies directament afectades per l'empresonament o exili dels nostres polítics. A la mesa hi havia familiars dels presos i exiliats; a la sala... hi faltaven cadires.

En acabar els parlaments i col·loqui, la Coral Xabec va cantar *Muntanyes del Canigó* (arranjament de Nadal Puig); podem dir que el nostre Canigó està com empresonat per l'Estat Francès en un exili forçós? Prenem-ho com a metàfora, va. I vam acabar amb *Els Segadors* (arranjament de J. Viader). Oi que us imagineu que la Coral no es va quedar sola cantant l'himne nacional de Catalunya?

I el 27 també de maig, el Grup **Rauxa** de Gent del Masnou va muntar un *Diumenge amb Lletres* com a Festa de la Primavera al saló d'actes del local social. La nostra Coral, al final de totes les actuacions literàries (poesies, contes, fragments dramàtics...), musicals (cant, piano, violí...), còmiques (monòlegs, acudits...), va interpretar *Muntanyes del Canigó*, *Matinet me'n llevo jo*, d'Eduard Toldrà, *El Majo Discreto* (F. Periquet / E. Granados / F. Trujillo), i també *Els Segadors* com a colofó d'una vetllada molt reeixida. Els assistents tampoc no ens van deixar sols en l'himne nacional.

La Montserrat Llagostera a la direcció; la Bàrbara Llacay al piano; l'entusiasme en tothom.

Una vetllada ben reeixida; el Grup Rauxa ha alentit el ritme de les actuacions, però no pas la qualitat; gràcies, Francesc Fàbregas, per la teva sana tossuderia..

I la Coral Xabec canta que canta.

Us esperem al concert de la Festa Major aquest proper diumenge 1 de juliol a l'església de sant Pere a les 8 del vespre.



Arran de sòl

Pledebuit



Ho he criticat tantes vegades que, mai més ben dit, fa pudor de merda, la que deixen els pobres congèneres meus, els quissos d'amos marrans.

D'un temps ençà, no sé si és que m'hi he fixat més o que realment aquesta plaga va *in crescendo*. Sembla com si cada cop hi ha més gent que passeja el seu gos, li deixa que faci les necessitats i no en recull «el present».

Oh, i tant que diuen que els estimen, i en canvi no en recullen el que deixen, un ric i càlid present que podrien «col·leccionar». És clar que potser és una mena de col·leccionisme que no seria gaire convenient guardar, ja que, prompte, a casa seva seria o, millor dit, patiria de la síndrome de Diògenes, i els pobres veïns que haurien de suportar la ferum tindrien raó de queixar-se.

Aquests amos marrans, que es pensen ser tan bons, i que estimen tant els animals, no pensen que si el pobre ca pogués parlar (com jo) els engegaria a pastar fang, ja que la majoria els deixen sols tot el sant dia, i el pobre animaló es deu avorrir com una ostra. Això de l'ostra no sé per què es diu; potser perquè sempre està reclosa dins la seva closca i només la deu obrir per menjar i, és clar, no veu res del que passa al seu entorn.

I parlant d'aquest tema, en venen al magí alguns refranys o dites que hi fan referència, i que són prou explícits en la seva definició. Són aquests:

- **Quedar emmerdat fins a la nansa del coll.** La primera part és ben entenedora, però la segona, molts, potser no saben a què es refereix, doncs és la clavicula.

- **Anar de segona.** Aquesta l'havia sentida de petit i es deia quan una criatura s'havia catat. Devia venir del fet que abans als trens, a tots, no als especials com ara, hi havia seients de primera, de segona i de tercera. En aquests darrers el seient era de fusta i a tires, en canvi els de segona ja eren encoixinats, per tant s'hi anava més tou, com quan la criatura portava la «tova».

- **Sembla que hakis trepitjat merda.** Aquest refrany és encara ben actual. Es refereix a quan a hom li surt tot del revés (no troba feina, es troba malament, les coses de casa no li van prou bé, etc.).

- **Mala caqueta.** Això és una exclamació despectiva, que es deia al Masnou, especialment quan hom feia cara de gastar poca salut.

Aquesta darrera l'he trobada en un llibre que parla de coses del Masnou, i l'he afegida, ja que el seu leimotiv és precisament la merda.

No sentiu quin tuf que fa aquesta columna, o m'ho sembla a mi després de parlar d'aquest tema tan escatològic.

No sé si hi ha cap norma municipal que toqui el tema i hi pugui ficar cullerada, vull dir, multar els porcs incívics a qui tant se'n fot que tot estigui fet una merda.

Apa, bup, bup.

Gairebé tot això és veritat

Carles Maristany

La cobertada

Es deia i continua dient-se quan l'embarcació empra la **coberta** amb abundant càrrega pesada; que no cap dins la **bodega** per manca d'espai o bé per la dificultat de la llargada de la peça, que no passa per la boca de l'**escotilla**. Era un pes afegit i perillós de transportar. Suposava un guany extra si tot anava bé. Alguna vegada, el capità es veié obligat a alleugerir el pes de la **coberta** llançant la **cobertada** a l'aigua per salvar el seu vaixell d'una mar ingovernable. L'obra, els bocois o els pals i taulons, penso, eren les cobertades més freqüents a la nostra marina.

L'avi, però, va fer una altra **cobertada**: **nanses**, la **nansa boguera** emprada per a la pesca de la boga.

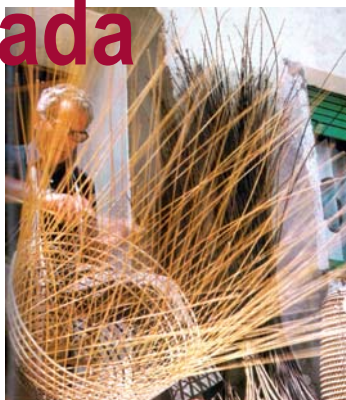
Ell mateix se les feia amb jonc marí, brots d'olivera, canya, vims o aloc i fil de cànem. Totes les nanses s'assemblaven. La de boga era una mica més bombada i més alta que la **sepiera**, i amb la malla més petita, la destinada a molls o rogers, i més grossa de boca, la destinada a la llagosta.

Les nanses de la boga "**s'escaven**" per atraure la pesca. Durant la temporada de la sardina aprofitava un d'aquells dies que la sardina s'abaratia per l'excés de captura.

A rema anava **bogant** fins a la llotja de Badalona i omplia un parell de bidons de sardina per fer l'**esquer**. De tornada a casa la salava i guardava la salaó.

Recordo que tenia un morter de marbre molt gros i, adjuntant-li segó, feia una barreja; amb aquesta formava unes boles, una mica més grosses que una pilota de tennis, que posava a secar al sol. Formava una mena de rosari amb les boles lligades amb un sobrecoll de cordill i penjades travesseres dins de la nansa; amb l'aigua s'anaven dissolent i es feien petites, però el propi pes feia que el cordill que les envoltava les anés estrenyent.

El "**polsim**" formava un, diríem, núvol de partícules de peix molt oloroses (pudoroses) que era transportat pel corrent.



Les bogues seguien el camí format i naturalment trobaven la nansa i la seva entrada. La sortida, però, ja era cosa de l'avi, abocant la pesquera a la caixa.

M'han explicat que l'avi feia bones pesqueres de boga; fins i tot va aconseguir que el tren de carga de llavors M.Z.A. fes parada al baixador d'Ocata per carregar les seves caixes de boga, que portava a vendre a Mataró (els trens de càrrega tan sols paraven al Masnou). Però, tot escrivint, he passat de la via de la cobertada a la via morta de la boga. En demano disculpes!

Aquell dia l'avi preparava les nanses per deixar-les al **calament**; aquest estava format per un **pedral** molt gros lligat a cada extrem de la **sirga** (peça de corda d'espert). Si era més llarga s'**amarrava** un peu per reforçar-la i que era en una corda tan llarga com la fondària a la qual s'amarrava el pedral.

Ja tenim la barca ran de mar, les nanses sobre coberta; penso que sobre un llagut de menys de cinc metres d'eslora, encabir-hi més de deu nanses seria fer un enginy d'equilibri.

Dia clar, mar calma, cel esclatit: **Avaral**, ja navega i l'avi se seu al **banc de popa** i arma els **remes**. El patró quan **pren** els remes a popa, en general no ho fa **bogant** sinó **ciant**, això comporta romandre dret i ciant lleugerament inclinat cara a **proa**. Així, cara **avant** té més domini de l'embarcació i de l'entorn.

Poc després, aquell **terralet** que l'acompanyava per fora s'ha tornat una forta **terralada** que empeny la **cobertada** com si fos una vela i que l'arrossega i empeny sense que els remes puguin afavorir en res el seu maneig.

L'avi, de jove, va aprendre l'ofici de forner. Sempre, però, fou home de mar. La llumeta no va tardar a encendre's; va encertar la decisió. No podia allunyar-se més **per fora**, superada la fondària del **calament**. Decidit, agafà les nanses més a popa i les **aboïà** amarrades al banc del **remig** o als **escàlems**. Les nanses s'enfonsaven més de la meitat i van fer que la barca, frenada, es posés popa al vent i aturés el desplaçament **avant**. Salvats!

La teralada dura poc (si és bon temps). És un vent tèrmic que **amaina** quan la temperatura de la terra s'equilibra amb la de la mar.

Suposem que l'avi, un cop passat el "petit ensurt", va **llevar** tot el que havia **calat** i va tornar a formar la **cobertada** i, rema ajudeu-me, a buscar els suros del **calament**... **Laus Deo**



Llagut amb cobertada de nansa arribant a una platja del Maresme

50 moments imprescindibles de la història de Catalunya

De Jaume Clotet

Resumit del llibre per Lluís Valls

Editorial Columna. Barcelona 2014

No conèixer el nostre passat ens fa ignorants de la nostra història.

Intentarem explicar els fets i, per fer-ho, extractem el llibre de Jaume Clotet

"50 moments imprescindibles de la Història de Catalunya". Capítols anteriors:

Abril17 (1) Els ibers, (2) Arriben els grecs. **Maig17** (3) La romanització, (4) Indibil i Mandoni. **Juny17** (5) Terra de Gots, (6) La invasió musulmana. **Juliol-agost17** (7) El Pare de la pàtria, (8) La primera independència. **Setembre17** (9) Pau i treva, (10) Els primers textos en català. **Octubre17** (11) La unió dinàstica entre Catalunya i Aragó, (12) La conquesta de Tortosa i Lleida. **Novembre17** (no editat). **Desembre17** (13) La batalla del Muret, (14) La conquesta de Mallorca. **Gener18** (15) La conquesta de València, (16) El testament de Jaume I. **Febrer18** (17) Les Corts Catalanes. **Març18** (18) Les vespres sicilianes, (19) Els almogavers a Grècia. **Abril18** (20) La pesta negra, (21) Els jueus a Catalunya. **Maig18** (22) El compromís de Casp, (23) La guerra civil catalana. **Juny18** (24) La immigració occitana a Catalunya, (25) L'expulsió dels moriscs. **Continuem.**

Nyerros i cadells

Des de l'edat mitjana (1100), fins ben entrada l'edat moderna (1600), Catalunya i la resta d'Europa es caracteritza pels constants enfrontaments econòmics o polítics entre senyors.

Aquest clima va arribar al seu punt àlgid, a casa nostra, a final del segle XVI i tot el XVII, quan nyerros i cadells es van enfrontar en una llarga guerra privada sobretot a les comarques pirinenques, Osona i el Vallès.

L'origen d'aquests dos noms probablement prové de dues famílies pirinenques enfrontades generacionalment pel control d'unes pastures des del segle XIII, els Cadell—cadells—, i els nyerros de la família Nyer de Banyuls. L'enfrontament no tenia connotacions polítiques, però va donar nom a enfrontaments arreu del Principat. Les baralles no es van limitar a pugnes entre senyors sinó que van afectar la majoria d'estaments socials. Els més freqüents eren les anomenades "guerres de masos". Les motivacions són difícils de catalogar, per les terres, per drets o revenges ancestrals. Es regien per codis d'honor i els enfrontats teixien, amb el temps, aliances entre masos ja fos per interessos econòmics o per aliances matrimonials i podien esdevenir un conflicte regional amb molts d'involucrats.

El conflicte també va arribar a les mateixes institucions reials, municipals i eclesiàstiques; per exemple, era coneguda la filiació cadella del bisbe de Vic Francesc Robuster, raó per la qual els cadells osonencs eren també coneguts com a robusters.

L'afinitat a uns o altres va alterar el funcionament de les institucions i va agafar una certa connotació ideològica. Els nyerros defensaven els interessos senyorials i els cadells els drets municipals i la pagesia. En aquesta línia i en algunes ocasions la mateixa Generalitat dominada pel braç militar de la noblesa va ser instrumentalitzada pels nyerros i l'administració reial per la facció dels cadells. També el món del bandolerisme va acostar-se a un bàndol o altre buscant d'aquesta manera protecció i simpatitzants. De passada es llogaven com a mercedaris del conflicte, la qual cosa convertia Catalunya en un país insegur per a viatgers i comerciants que transitaven pels camins principals.

Bandolers com Perot Rocaguinarda, dit Perot lo Lladre, alternava amb els nyerros i va participar en un intent



En Perot Rocaguinarda parlant amb el Quixot i Sancho Panza en la segona part de l'obra, quan el Quixot visita Barcelona. El tracte del badoler cap el cavaller manxec, segons la novel·la, sempre fou respectuós i afable.

d'assassinat del bisbe cadell de Vic Robuster. També Joan Sala i Ferrer, dit Joan de Serrallonga, fill de pagès, era molt popular entre els partidaris nyerros.

Aquesta conflictivitat entre famílies no era exclusiu al Principat; també a Mallorca es va produir un conflicte al llarg del segle XVII entre famílies de l'illa. Fou entre els Anglada, que van rebre el nom de Canamunt, i els Rossinyol, coneguts amb el nom de Canavall. El conflicte ja venia de lluny, però va arrossegar gran part de la noblesa mallorquina i molta població de tota l'illa.

La Guerra dels Segadors

La política expansionista de Felip IV suposava un cost econòmic insuportable per a Castella. A final del XVI, però, el rei i els seus ministres van activar una sèrie de decrets que repartien les despeses econòmiques i militars entre tots els regnes, i alhora construïa una línia ideològica i creava un estat absolutista i centralitzat. Per als catalans això suposava haver de participar en les guerres imperialistes dels castellans i això no havia passat mai ja que les Constitucions catalanes impedièren la mobilització militar més enllà de les seves fronteres.

El principal dels decrets aprovat el 1626 pel comte-duc d'Olivares, ministre principal del rei, fou l'anomenat Unió d'Armes. Aquest decret deia que tots els territoris de la corona havien de contribuir amb diners i homes a un exèrcit de cent quaranta mil soldats. A Catalunya, segons els càlculs del comte-duc, li pertocava de pagar un total de setze mil homes i dos-cents cinquanta mil ducats cada any. En el cas de València eren sis mil soldats i setanta-dos mil ducats, contribució a la qual van accedir, però no pas en el cas del Principat, que sempre es va negar a contribuir emparant-se en la seva Constitució. A banda, Olivares pretenia que els municipis catalans paguessin els mateixos tributs que els

de Castella i, en conseqüència, aportessin la cinquena part de la recaptació de la corona espanyola. A aquest impost, anomenat "quint", que també pretenia que es pagués de manera retroactiva des del 1599, Catalunya s'hi va negar, com també a les corts convocades pel rei per aconseguir-ne l'aprovació catalana el 1626 i 1632.

Les relacions entre Catalunya i Castella es tensionaven encara més.

A l'esclat de la guerra entre Espanya i França Olivares va decidir escometre els francesos des de Catalunya i així, segons ell, obligaria els catalans a prendre part en el conflicte. El 1637 el comte-duc va ordenar la mobilització militar catalana fent ús del privilegi "Princeps namque" amb el qual les forces catalanes havien de defensar el rei o el territori català amenaçat. Tot i així els catalans s'hi van tornar a negar apel·lant que s'havia decretat el privilegi en absència del rei.

Mentrestant, l'exèrcit reial s'havia situat indefinidament a Catalunya per manca de progressos en el camp militar i obligava el poble a allotjar-lo, alimentar-lo i patir-ne els excessos i abusos i en alguns casos amb enfrontaments entre soldats castellans i civils catalans.

En aquesta crítica situació Pau Claris, canonge de la Seu, va ser escollit diputat eclesiàstic i President de la Generalitat i Francesc Tamarit n'era el diputat militar. La direcció de Tamarit amb les tropes catalanes fou molt vàlida, encara que poques les victòries contra França, però la presa del castell de Salses juntament amb soldats castellans fou tot un èxit i va fer que fos rebut com un heroi a Barcelona alhora que posava en evidència la poca eficàcia militar dels castellans. L'expulsió dels francesos no va foragitar els castellans i les tensions van continuar

fins al punt que el mateix Tamarit fou empresonat amb l'acusació d'entorpir l'allotjament castellà i el reclutament de soldats ca-talans. La detenció de Tamarit va precipitar avalots contra els espanyols i el 22 de maig de 1640 una host de pagesos de Sant Andreu del Palomar va entrar a Barcelona i va alliberar Tamarit. El dia de Corpus, 7 de juny, una nova revolta assassinà el virrei Dalmat de Queralt i van cremar cases dels funcionaris reials al crit de "Visca la terra, mori el mal govern!" Malgrat la llegenda que aquests fets d'armes es van fer amb les falçs dels pagesos, el cert és que es van guanyar amb pistoles de pedrenyal i coltells. Tot i el suport popular, les autoritats polítiques de Catalunya en van restar al marge.

La revolta s'escampà arreu del Principat i Pau Claris al front de la sublevació va sol·licitar ajut a París. Els francesos, veient que podien debilitar Espanya i obtenir guanys territorials, hi van accedir. Catalans i francesos signaven el 1640 el Pacte de Ceret en el qual Catalunya se segregava d'Espanya i com una república independent a l'empara de França. Tot i així, un gros exèrcit de vint-i-cinc mil homes entrava per Tortosa en direcció a Barcelona i obligava la Generalitat a posar Catalunya sota la sobirania del rei de França. El 26 de gener de 1641 una força combinada de sis mil soldats catalans i francesos van derrotar contra tot pronòstic l'embat dels vint-i-tres mil homes de Felip IV a Montjuïc. L'endemà moria, possiblement enverinat, Pau Claris i la guerra entrava llavors en una llarga confrontació en dues fases. La primera, la lluita amb Espanya i les ciutats de Lleida i Tortosa com a grans baluards en mans catalanes fins a la derrota, i la segona la



Dibuix que representa l'enfrontament, el dia de Corpus, entre un segador i un funcionari al servei d'Espanya.

presa de Barcelona per les tropes castellanes al 1652. Per un altre costat la fi de la guerra a Europa, el poc interès d'Espanya i França per continuar el conflicte, els abusos de les tropes franceses a Catalunya, que no eren gaire millors que els dels espanyols, i els conflictes constants entre les autoritats catalanes i franceses van provocar una negociació de pau entre tots dos països. La negociació va culminar el 1659 amb el Tractat dels Pirineus. La signatura evidenciava la desfeta espanyola i entregava a França Flandes, Valònia, el Rosselló, el Capcir, el Vallespir, el Conflent i la meitat de la Cerdanya, tot això últim sense permís de les institucions catalanes.

França va oferir la possibilitat de canviar part del principat per Navarra, cosa que Felip IV va rebutjar absolutament. La partició del país va traumatitzar els catalans del nord i el sud; i la supressió a la Catalunya nord de les Constitucions catalanes, la prohibició de l'ús del català i la forta repressió van provocar revoltes durant algunes dècades.



**SALA
AUTOMOCIÓ**

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- ELECTRICITAT
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT



**Abans de vacances
tingues el teu cotxe a**

punt

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 / 628 90 85 23 • www.salautomocio.com • El Masnou

Vaga a Brasil

Joan Maresma Duran

No podem dir més que estem nedant. Estem fent surf. I, si ets hàbil fent-ho, mai més no et mullaràs els peus. Fer surf és molt més ràpid. Però et pots perdre el que hi ha sota la superfície". Aquesta anàlisi és del polonès Zygmunt Bauman (1925-2017), sociòleg i filòsof, que estudiava el concepte de "societat líquida". Segons ell, els canvis culturals que ha portat *Internet* han transformat la vida de les persones en una cursa, cosa que dificulta l'afeció a les relacions i a les informacions, i genera una crisi d'atenció i de paciència. El filòsof afirmava que qui llegeix a la *web* difícilment aconsegueix aprofundir de veritat sobre l'assumpte que li interessa: busca només fragments, passatges, cites.

Tal vegada sigui per aquesta superficialitat –assegura *Bauman*– que tinguem tanta dificultat no només per entendre sinó també per saber com va acabar aquella vaga de més d'una setmana dels camioners brasilers de final de maig. Un moviment que va causar el caos al país.

Els bloqueigs a les carreteres van causar que faltés gasolina a les benzineres i això va provocar la parada d'autobusos, d'algunes ambulàncies i vehicles de la policia. Com que les mercaderies no circulaven, va caure l'abastament d'aliments, especialment el dels més frescos. Classes van ser suspeses... Així com operacions no vitals.

Els perjudicis al comerç i a la indústria van ser bilionaris. El govern, apàtic i



lluny de la realitat, va trigar un munt a negociar –encara negocia quan escric aquests ratlles– i es va asseure amb diferents sindicats per a no se sap ben bé quina intenció.

Alguns especialistes diuen que el Brasil desvia recursos d'educació, de sanejament, de sanitat, d'habitatge i d'altres sectors socials per construir carreteres,

Gràcies als camioners vam descobrir que, per reduir el preu del dièsel, serà necessari treure diners destinats a altres despeses... Potser aquella vaga va demostrar que el model econòmic i social pel qual el progrés està en l'augment del PIB i que depreda el medi ambient, concentra la renda, causa violència i ciutats degradades s'esgota o



ponts, viaductes i avingudes que exigeix la indústria automobilística. El resultat és que Brasil és un gran productor de cotxes i un dels últims països en educació, sanitat, distribució de renda i que té una cultura que prioritza més tenir el dipòsit de l'auto ple que no pas la qualitat de l'alimentació dels fills, més el paviment de les vies de circulació que la qualitat de les escoles.

està esgotat.

Els conductors van ensenyar que un *real* –la moneda brasilera– gastat en una despesa no pot ser gastat simultàniament en una altra... Aquesta paralització va ser suficient perquè el govern decidís subsidiar el dièsel i sacrificar altres dispendis en altres sectors...

I aquells dies sense consum, sense transport, sense benzina, sense classe i sense saber què fer i tothom amb una ànsia galopant per expressar l'opinió, em va fer l'efecte que ens vam perdre el que hi havia sota la superfície. Amb fragments solts i incoherents, gairebé sempre consumits amb pressa ja no em miro els meus peus no mullats i ben secs i em pregunto profundament a qui va interessar, o interessa, aquest apocalipsi...

Bon estiu

PD. L'important és el Mundial de Futbol que estem vivint... Pa i circ.



Cròniques d'ultramar

Joan Muray

LA CREU DEL TEMPLE I LA SANEFA GREGA

Quan visites terres llunyanes, on floriren grans civilitzacions, com la maia, el període de la qual abasta un temps llarg que va des del segle IX aC fins al XVII dC., i que sembla que en aquelles llunyanes dates no hi havia comunicació entre aquella part de món i les altres, et sobti veure senyals culturals dels quals, sembla, no podien saber res. Un d'aquests o, millor dit, dos són els que encapçalen aquesta crònica. Anem a pams i vegem primer què és i què significa cadascuna d'ells en la nostra cultura occidental.

CREU DEL TEMPLE. És la creu de l'Orde del Temple, els frares/cavallers que sorgiren al segle XII, concretament l'any 1119, la finalitat dels quals era la salvaguarda dels Llocs Sants de Jerusalem i dels peregrins que des d'Europa hi anaven. Arribaren a ser tan poderosos que despertaren la cobdícia del rei de França, que els feu perseguir, empresonar, torturar i cremar vius.

Posteriorment el Papa de Roma va abolir l'orde l'any 1312. Aquesta creu era una creu de vuit puntes, també dita de les vuit beatituds.

Doncs bé, visitant el *Museo Arqueológico de Guatemala*, en una de les vitrines hi vaig veure una peça de ceràmica maia, de l'època clàssica, o sigui entre els segles IX i XII de la nostra era. Li ho vaig comentar al guia i no va saber donar-me'n resposta, fins i tot desconeixia que era la Creu del Temple. Què hi feia a Amèrica, pràcticament a la mateixa època que sorgia a Europa?

SANEFA GREGA. És una mena de dibuix geomètric que apareix en multitud de decoracions de la Grècia clàssica, sobre els segles VI i V aC. Era utilitzada tant en edificis com en ceràmiques, joies, etc.

Igual que la creu, a l'esmentat museu hi era representada en una peça de ceràmica de l'època maia clàssica, un estri que semblava com per moldre gra, però que als costats portava aquesta sanefa.

També li ho vaig fer avinent al guia i, com en el cas anterior, ho desconeixia. No vull dir que desconeixés la cultura grega, sinó el perquè era representada a la ceràmica dels seus ancestres.

En aquest cas, a les nostres latituds hi havia aparegut molts segles abans que a la dels maies.



La cuina de l'Antònia

El Cullerot



Ingredients

1 pit de pollastre, 8 espàrrecs, 6 tomàquets xerris, 2 branques de romaní, 1 pessic de sal i de pebre, oli d'oliva, vi blanc

Preparació:

Preescalfem el forn a uns 200º.

Posem el pit de pollastre amb la pell en un bol.

Hi afegim els espàrrecs, dels quals haurem netejat i escapat la part més dura, els tomàquets xerris partits per la meitat i les fulles d'una de les branques de romaní.

Ho barregem tot amb una mica d'oli d'oliva, la sal i el pebre negre. Ja està llest per posar-ho al forn. Primer passem tots els vegetals en una safata de forn i a sobre el pit de pollastre amb la branca de romaní sencera que ens queda. Si cal ho tornem a salpebrar i hi aboquem un raig de vi blanc. I al forn!, de 25 a 35 minuts i... Uuumm!

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Exposicions

Del 30/6 al 2/8 "Orografia còsmica i éssers", de Francesc Punsola i Joan Muray

Del 3/8 al 6/9 GDM tanca per vacances

Classes de ioga

Els dimarts de les 19.30 a les 21

Apreneu tècniques de meditació, respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de

Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset), tovalloles, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Preu trimestral 80€ socis 70€

Inscripcions a Gent del Masnou

Tardes laborables, de 6 a 2/4 de 9

Vocalia Recreativa

Més info: ivet@latercerapell.com · 607 74 74 99

L'enigma VDR

Van quatre dones per un camí, amb quatre sacs cada una. En cada sac porten quatre gats, cada gat té quatre gatets. Quantes ungles hi ha en total?

Resposta:

$10181 = 80 + 1054 + 9086 = 2500 \text{ ungles}$
 $500 \times 10 = 5000 \text{ ungles}$
 $10181 = 4 \text{ dones} \times 4 \text{ ungles} = 16 \text{ ungles}$
 $10181 = 64 \times 4 = 256$
 $64 \times 10 = 640 \text{ ungles}$
 $10181 = 4 \text{ gats} \times 4 \text{ ungles} = 16 \text{ ungles}$
 $10181 = 4 \times 10 = 40$
 $2500 + 5000 + 16 + 256 + 640 + 16 + 40 = 80 \text{ ungles}$



CURSETS DE GAITA

Informació

a Gent del Masnou

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

FE D'ERRATES

Al butlletí del passat mes de juny, pàg. 18, Concert de la Xabec a Barcelona, en començar hi diu Dissabte 21 de maig; la data és equivocada; caldria que hi constés Dissabte 21 d'abril. En demanem disculpes i esmenem l'error.

AVÍS

La tradicional *Marató de Veus Líriques* prevista inicialment per al mes de juliol, ha estat ajornada per al mes de novembre. Oportunament se'n concretarà la data.

In memòriam

Francesc Vicens i Giralt

Barcelona 1927-Fontanilles 2018 Critic d'art i polític

Joan Muray. Vocal de Cultura

Aquest crític d'art i polític va estar vinculat al Masnou i a Gent del Masnou durant molts anys; ara vivia retirat a Fontanilles, a la comarca del Baix Empordà.

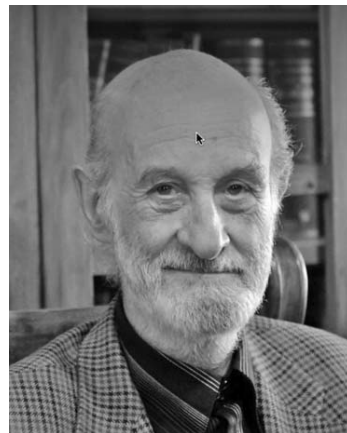
De jove va venir a estiuar a la nostra vila, i en temps de la guerra (1936-39) va dedicar molt de temps (aleshores ell tenia entre 9 i 12 anys) a cercar dades sobre el Masnou a l'arxiu de Teià, fet que ens permeté de publicar a la nostra revista uns interessants episodis de l'època de les guerres napoleòniques.

També va venir en més d'una ocasió a fer conferències a la nostra vila, tant al Casino, per a un grup d'estiuejants d'aquells temps, com a la nostra entitat.

Fou un gran crític d'art, així com fou un excel·lent director de la Fundació Miró; era un expert en ideogrames xinesos, a tal extrem que, quan hi havia

alguna ambaixada cultural de la Xina, era cridat per explicar el significat dels ideogrames en aquella llengua. En l'àmbit personal fou un gran espeleòleg, tant que en el seu currículum se'l defineix, pel que fa a la seva activitat professional, com a escriptor, crític, polític, dirigent esportiu i espeleòleg, feina aquesta última que va inspirar-lo a escriure diversos llibres.

Políticament, durant el franquisme va militar al PSUC però el 1957 fou jutjat per un tribunal militar i empresonat fins al 1958. Marxà aleshores a París, on va estudiar crítica d'art. Allí fou expulsat del PSUC el 1965 (juntament amb Jorge Semprún i Fernando Claudín) acusat de nacionalisme. A les primeres eleccions després de la dictadura es presentà per Esquerra Republicana de Catalunya i fou Diputat al Parlament de Catalunya; i



del 1982 al 1986, Diputat al Congrés dels Diputats.

Del 1991 al 1995, per ICV va ser regidor de l'àrea de Cultura a l'Ajuntament de Barcelona.

En l'àmbit personal, em feu un magnífic pròleg d'un dels meus llibres. Era una persona sempre amiga dels amics, i disposat a col·laborar. Estimava profundament el Masnou.

Mercès, Francesc.

República

Un poble en marxa ni se suspèn ni s'atura

ANC-AI Masnou Decidim · JI18 · elmasnou@assemblea.cat

Què és una República?

(Del llatí, cosa pública) es una forma de governar conduïda pel poble i no privada com ho és una monarquia. És un sistema en contra el despotisme on governa la justícia i la igualdada per tothom davant de la llei.

Espai publicitari contractat. Gent del Masnou no té cap vincle amb el que s'expressi en aquesta pàgina.

Carta de Jordi Sánchez rebuda a la redacció de República

Estimats amics de l'AT del Masnou. Us agraeixo molt la vostra generositat en el compromís. La feina de l'ANC segueix sent imprescindible. Com



sempre sense tots els voluntaris, socis i simpatitzants no ens en sortiríem.

A la presó ens arriben les veus de tanta i tanta gent que arreu que Catalunya es mobilitza per la llibertat. La llibertat del país i també la nostra. Dues cares d'una mateixa moneda que intenten des de l'1 d'octubre que sigui la moneda de curs legal en el nostre país.

Us vull dir que gràcies a aquestes veus i també a les paraules que donen sentit a les cartes que diàriament rebem, em mantinc fort anímicament i il·lusionat en el futur del nostre país.

La presó és més lleugera gràcies a vosaltres i la solitud de tantes hores a la cel·la és menor pensant, com sovint penso, en tots els gestos i mobilitzacions que omplen carrers, places, teatres, poliesportius... i tots fan visible la vostra dignitat.

La nostra causa, la que una part del món va poder veure l'1 d'octubre, és sobretot l'expressió de dignitat de milers i milers d'homes i dones en un combat per la llibertat i la democràcia que lliurem convençuts que podem guanyar.

Sabem que no és fàcil i que l'adversari és poderós. Hem après el valor de

la solidaritat com a resultat de la repressió, però també que quan estem units i decidits som capaços de fer coses i viure moments que bé poden capgirar la història.

Per això us encoratjo a no defallir. Vosaltres des del Masnou, cadascú des del seu àmbit i tots junts, tossudament alçats i compromesos a guanyar la llibertat. I en el camí cap a ella ja hem de saber que hem fet una societat una mica millor, més confiada en les seves possibilitats d'èxit quan es proposa qualsevol objectiu. Una societat més generosa en expressions de solidaritat, en la creació de xarxes i complicitats col·lectives.

Hem cregut en la força de la democràcia i amb la nostra acció fet ben visible que, quan una voluntat s'expressa de manera persistent al carrer i a les urnes, sempre pacíficament, esdevé imparable.

Els ens han fet mal, però no ens han derrotat. I si ens mantenim com fins ara no ens podran derrotar. La veritat que acompanya una lluita democràtica i sense violència sempre guanya. Confiem que les seves mentides seran descobertes arreu; Europa ja les ha començat a denunciar, i que al final es farà justícia. I el que és més important, més tard o més d'hora el sentit comú s'imposarà i podrem decidir a les urnes el futur polític del nostre país. Estigueu preparats per guanyar la República quan aquest moment arribi.

Espero ben aviat abraçar-vos pel Masnou. Mentrestant, no defalliu en la il·lusió d'un país millor, lliure i just.

Gràcies per no oblidar! Llum als ulls i força al braç.

Molts encerts i molta i bona feina.

Fins ben aviat, espero.

Una abraçada

Jordi Sánchez

25 de maig de 2018, Soto del Real

Dinar Groc al Masnou

El passat dia 27 de maig es va celebrar al pati de Can Malet el "Dinar groc" en solidaritat amb els presos polítics i polítics exiliats.

El dinar va consistir en una arrossada groga, acompanyada d'amanida, regada amb aigua i vi de la terra i culminada per flam, cafè i infusió.

Vam comptar amb la presència del Xavier Sánchez, germà del Jordi Sánchez, que ens va regalar unes emotives i agraïdes paraules després de la lectura del manifest.

A les postres vam poder gaudir de les havaneres del grup Borinquen.

L'èxit va ser rotund, amb més de 150 assistents disposats a gaudir de la trobada i molts participants de la fila zero. Es van recollir 1100€, que s'han ingressat al compte solidari de l'Associació Catalana pels Drets Civils. En el seu nom moltíssimes gràcies pel vostre compromís i solidaritat.

Parada per la llibertat a la Plaça de la Llibertat.

Tots els dissabtes de juliol a les 18h

Estelades, samarretes, pins, firmes, donatius, adhesions, compromís.

Sempre endavant!

L'ANC Masnou convoca la ciutadania, cada dimecres a les 7 de la tarda, davant l'Ajuntament fins que siguin alliberats els presos polítics i retornats de l'exili el President i els Consellers.

LLIBERTAT I RETORN PER ALS PRESOS I EXILIATS POLÍTICS

Penja o renova la teva senyera o estelada. I recorda-ho, no la despengis! Ara més que mai!

XXII FESTIVAL DE TEATRE CÒMIC DEL MASNOU

ple de Riure



Del 17 al 21 de juliol de 2018

www.plederiure.cat

Ho organitza:



Ajuntament del Masnou

Amb el suport de:



Diputació
Barcelona



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura